

Arrest

nr. 257 747 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2021 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-P. DOCQUIR, die *loco* advocaat D. DAGYARAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 29 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.3. Op 29 maart 2021 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 en op 29 maart 2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de Heer, die verklaart te heten;
(...)*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 29.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in 2016 naar Frankrijk kwam in het bezit van een studentervisum. Hij heeft echter geen recht op tijdelijk verblijf meer in Frankrijk en bevindt zich illegaal op het grondgebied.

Betrokkene wenst niet te antwoorden op de vraag of hij minderjarige kinderen of een duurzame relatie heeft in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.03.2021 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene wil niet antwoorden op de vraag of hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar de DR Congo. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.4. Op 10 april 2021 wordt de verzoekende partij gerepatriëerd naar haar herkomstland.

1.5. Bij arrest nr. 257 745 van 7 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.1.

1.6. Bij arrest nr. 257 746 van 7 juli 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij stelt de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. *RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door de verwerende partij werd genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Que l’Office des Etrangers, dans sa décision de refus, impose une interdiction de rentrée au requérant pour une période de 3 ans

Mais il faut accentuer le fait que la durée de l’interdiction d’entrée doit être proportionnelle à la raison de l’imposition de l’interdiction d’entrée. En l’espèce, il semble que ce n’est nullement le cas.

Le requérant souffre au niveau psychiatrique et n'est pas en capacité de comprendre les décisions émises.

Néanmoins, l'Office de l'immigration a imposé au requérant une interdiction d'entrée d'au moins 3 ans.

Le requérant souffre au niveau psychiatrique et n'est pas en état d'être transféré ou rapatrié vers son pays d'origine. Monsieur ne dit rien, regarde mais ne réagit pas. Comme le demandeur n'a soumis aucun document médical attestant de ses problèmes médicaux, l'Office de l'immigration n'a pas tenu compte de ses problèmes médicaux.

Il convient de souligner ici que le requérant est gravement malade sur le plan psychiatrique et psychologique et qu'il a un besoin d'une surveillance et d'un soutien médicale urgente.

Que l'Office des Etrangers viole article 3 et 8 CEDH, iuncto articles 2 et 3 de la Loi de 29 juillet 1991, concernant l'obligation de motivation des décisions."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Ook wat betreft de duur van drie jaar van het inreisverbod wordt gemotiveerd. De verwerende partij motiveert als volgt: *"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in 2016 naar Frankrijk kwam in het bezit van een studentervisum. Hij heeft echter geen recht op tijdelijk verblijf meer in Frankrijk en bevindt zich illegaal op het grondgebied. Betrokkene wenst niet te antwoorden op de vraag of hij minderjarige kinderen of een duurzame relatie heeft in België. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van (08.03.2021 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene wil niet antwoorden op de vraag of hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar de DR Congo. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."* De verwerende partij concludeert dat gelet op al deze elementen en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De verzoekende partij benadrukt dat de duur van het inreisverbod evenredig moet zijn met de reden van het opleggen ervan, dat dit *in casu* geenszins het geval is, dat niettegenstaande zij op psychiatrisch niveau lijdt en niet in staat is de uitgevaardigde beslissingen te begrijpen, de verwerende partij haar een inreisverbod voor de duur van drie jaar heeft opgelegd. Zij herhaalt dat zij lijdt op psychiatrisch niveau en stelt niet in staat te zijn om teruggeleid of gerepatrieerd te worden naar haar land van herkomst, dat zij niets zegt, kijkt maar niet reageert. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar medische problemen omdat zij geen enkel medisch document die haar problemen staft heeft neergelegd. Zij wijst erop dat zij ernstig ziek is op psychiatrisch en psychologisch niveau en nood heeft aan toezicht en dringende medische ondersteuning.

3.5. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.6. *In casu* heeft de verwerende partij omtrent de duur van drie jaar van het inreisverbod gemotiveerd als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij in 2016 naar Frankrijk kwam in het bezit van een studentervisum. Hij heeft echter geen recht op tijdelijk verblijf meer in Frankrijk en bevindt zich illegaal op het grondgebied.

Betrokkene wenst niet te antwoorden op de vraag of hij minderjarige kinderen of een duurzame relatie heeft in België.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van (08.03.2021 dat hem betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene wil niet antwoorden op de vraag of hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar de DR Congo. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan

verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene Is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel”

Vooreerst stelt de Raad vast dat uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de hypothese dat er sprake is van een medische problematiek, doch hieromtrent geoordeeld heeft dat de verzoekende partij niet wil antwoorden op de vraag of zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert om te reizen of om terug te keren naar de Democratische Republiek Congo alsook dat in het administratief dossier geen sprake is van enige medische problematiek van de verzoekende partij. Uit voormelde motieven blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar medische problemen omdat zij geen enkel medisch document die haar problemen staft heeft neergelegd, doch wel dat werd geoordeeld dat zij niet wil antwoorden op de vraag of zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert om te reizen of om terug te keren naar de Democratische Republiek Congo alsook dat in het administratief dossier geen sprake is van enige medische problematiek van de verzoekende partij.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gedrag gedwongen werd opgenomen in een psychiatrische instelling op 12 maart 2021, dat zij er een week heeft verbleven, weigerde te bewegen, te spreken en te eten, dat zij door de vrederechter op 22 maart 2021 werd vrijgesteld en de artsen het erover eens waren dat de verzoekende partij psychiatrisch niets mankeert. Gelet op voormelde vaststellingen toont de verzoekende met haar betoog, waar zij zich beperkt tot loutere ongestaafde beweringen dat zij op psychiatrisch niveau lijdt, dat zij ernstig ziek is op psychiatrisch en psychologisch niveau en nood heeft aan toezicht en dringende medische ondersteuning, niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat in het administratief dossier geen sprake is van enige medische problematiek van de verzoekende partij. Zij toont met haar betoog geenszins aan dat er sprake was (of is) van medische elementen waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden en die van invloed kunnen zijn op het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Door louter te stellen dat zij niets zegt, kijkt maar niet reageert, weerlegt zij geenszins de motieven dat in het administratief dossier geen sprake is van enige medische problematiek van de verzoekende partij. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat dit gedrag gekend was doch dat de artsen het erover eens waren dat de verzoekende partij psychiatrisch niets mankeert.

Nu een psychiatrisch en psychologisch lijden geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, en zij dit ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift ook niet staft met bewijskrachtige stukken, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij om deze reden niet in staat is om de uitgevaardigde beslissingen te begrijpen en kan zij geenszins ernstig voorhouden dat omwille van het feit dat zij lijdt op psychiatrisch niveau, de duur van het inreisverbod niet evenredig is met de reden van het opleggen ervan. Evenmin toont de verzoekende partij aldus aan dat zij omwille van een psychiatrisch lijden niet in staat is om teruggeleid of gerepatriëerd te worden naar haar land van herkomst.

3.7. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op

artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen, mede gelet op bovenstaande vaststellingen, dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

3.8. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing foutief is, of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen, noch dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Er blijkt dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM.

3.9. In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde bepaling wordt niet aangetoond.

3.10. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER